

1

За дванадцять годин МВС¹ ноги Натанієля Неша геть заніміли. Мов дерев'яний, він брів бруківкою московського провулка. Давно стемніло, та Нейт усе ходив тим маршрутом, щоб полоскотати очі нишпоркам, — щойно вони подумують, ніби впіймали його на гачок, то одразу ж проявлять себе. Не було нічого, жодного натяку на зміну позиції, перебіжку, жодних кроків на вулицях за його спиною, жодної реакції на його переміщення. Він чистий? Чи за ним стежить велика команда? Через саму природу Гри не помітити стеження куди гірше, ніж визнати, що ти весь у жучках.

Початок вересня, та між першою і третьою годинами його маршруту йшов сніг, що дало змогу безслідно втекти на авто. Пізніше того ж ранку Нейт вистрибнув на ходу з «лади комбі», за кермом якої сидів Лівітт із бюро, який, прорахувавши інтервал, мовчки підняв три пальці, коли вони звернули на промислову вуличку, після чого поплескав Нейта по руці. Чіп-ке вистежування ФСБ, Федеральної служби безпеки, не змогло відслідкувати втечу в трьохсекундному інтервалі й пролетіло повз — ховаючись за сніговою пеленою, Лівітт відводив їх геть. Нейт лишив свій активний мобільний телефон з економічного відділу посольства у Лівітта в машині — нехай наступні три години ФСБ відслідковує телефон між московськими стільниковими вежами. Під час стрибка Нейт ударився коліном об асфальт, і перші кілька годин біль лише зростав, та тепер коліно заніміло так само, як і решта його тіла. На місто спадала ніч, а він бродив, ковзав, здирався та спускався половиною Москви, не виявляючи слідів стеження. Здавалося, він і справді чистий.

Нейт був членом невеликої групи офіцерів ЦРУ з «внутрішніх операцій», навчених працювати під стеженням на

¹ Маршрут з виявлення спостереження. (Тут і далі прим. перекл.)

домашньому майданчику противника. Працюючи на вулиці, він не сумнівався ані на секунду. Знайомий страх невдачі, страх помилки, зник. Сьогодні він усе робив бездоганно, все, як слід. *Ігноруй холод, який щільно огортає твої груди. Лишайся в сенсорному пузирі, хай розширюється під впливом стресу.* Його зір був гострий. *Фокусуйся на середній відстані, звертай увагу, чи не з'являються повторно у полі зору пішоходи та транспортні засоби. Зауважуй кольори та форми. Капелюхи, пальта, автомобілі.* Особливо не задумуючись ні про що конкретно, він реєстрував звуки, які линули навколо у вечірньому місті. Дзиччання тролейбусів, що живляться від дротів над головою, шипіння автомобільних шин на мокрому асфальті, потріскування вугільного пилу під ногами. Він відчував у повітрі гіркоту дизельних парів, спаленого вугілля, і, з якогось невидимого вентиляційного отвору, до нього доносився глинистий аромат свіжого борщу. Він був мов камертон, що резонує в морозному повітрі, ідеально налаштований, та на диво спокійний. Через дванадцять годин був абсолютно певний: він чистий.

Перевірка часу: 22:17. Двадцятисемирічний Нейт Неш був за дві хвилини від зустрічі з легендою, з діамантом у тіарі, з найціннішим активом у стійлі ЦРУ. Лише за триста метрів від тихої вулички, де він зустріне МАРБЛА: вишуканого, ввічливого, ледь за шістьдесят, генерал-майора СВР, що була правонаступницею першого головного управління КГБ, служби зовнішньої розвідки Росії, зарубіжних шпигунів Кремля. МАРБЛ перебував в упряжі вже чотирнадцять років, дивовижно, враховуючи, що російські джерела в часи Холодної війни жили в середньому вісімнадцять місяців. Доки Нейт сканував вулицю, перед його очима промайнули зернисті фотографії втрачених в історії агентів: Пеньковський, Моторин, Толкачов, Поляков, всі інші, нікого нема. *Та не цього разу, не на моїй вахті.* Все вийде.

МАРБЛ працював тепер головою Американського управління СВР, посада з колосальним рівнем доступу, але він був кагебістом старої школи, свої шпори (як і генеральську зірку) заслужив за кордоном. Його кар'єра вражала не стільки здобутками в оперативній роботі, як тим, що МАРБЛУ вдалося

пережити чистки, реформи та внутрішню боротьбу за владу. Він не мав ілюзій з приводу системи, якій служив, і зрештою почав ненавидіти її, та все ж лишався вірним їй професіоналом. Коли йому виповнилося сорок, він був полковником і працював у Нью-Йорку, Центр не дав йому дозволу відвезти дружину до американського онколога — безглуздий прояв радянського пуританства, — тож вона померла на каталці в коридорі московської лікарні. МАРБЛУ знадобилося ще вісім років, щоб підготуватися і зважитися на добровільну співпрацю з американцями.

Ставши закордонним шпигуном — агентом, якщо говорити мовою розвідки, — МАРБЛ з улесливою догідливістю звертався до керівників операцій — своїх кураторів із ЦРУ, — принижено перепрошуючи за мізерність повідомленої ним інформації. У Ленглі¹ були приголомшені. Це були надзвичайно цінні розвіддані про операції КГБ та СВР, що давали змогу проникнути в іноземні уряди, а інколи йому вдавалося добути й такі перлини, як імена американців, що шпигують для Росії. Це був неоціненний агент.

22:18. Нейт звернув за ріг і почав спускатися вузькою вуличкою, з обох боків якої — житлові будинки, нерівний тротуар, обсаджений голими й притрушеними снігом деревами. На іншому кінці вулиці, у світлі на перехресті виник знайомий силует, він повернув за ріг та рушив назустріч. Цей старий був професіоналом: уклався в чотирихвилинне вікно.

Утома Нейта зникла, і він відчув, як повертається сила. З наближенням МАРБЛА Нейт автоматично перевірів порожню вулицю, шукаючи відхилень від норми. *Жодних машин. Погляд угору. Жодних відчинених вікон, у квартирах темно. Погляд назад. На поперечних вулицях тихо. Перевірити тіні. Ні двірника, ні безхатька.* Попри довгі години намагань виявити стеження, провокативних маневрів, очікування й чатування в снігу та холоді, лише одна-єдина помилка може призвести до неминучого — смерті МАРБЛА. Навіть дипломатичний скандал чи втрата цінного джерела розвідданих не хвилювали Нейта так, як смерть цього чоловіка. Нейт не схибить.

¹ Тобто в ЦРУ.

МАРБЛ неспішно йшов уперед. До цього вони зустрічалися двічі. МАРБЛОВІ призначили цілу низку кураторів ЦРУ — і кожного з них він перевіряв власноруч. Були серед них довершені. У декого МАРБЛ помічав дивовижну тупість. А один чи два виявляли неабияку аморфність, потенційно фатальну незацікавленість у тому, щоб бути професіоналом. Нейт був іншим, цікавим. У ньому щось було — гострота, зосередженість, агресія в прагненні зробити все правильно. Трохи сируватий — дещо компульсивний, думав МАРБЛ, — та мало хто мав цей вогник, тож МАРБЛ його затвердив.

Очі МАРБЛА задоволено примружились, коли він побачив молодого американця. Нейт був середнього зросту, худорлявий, з прямим чорним волоссям, рівним носом та карими рухливими очима, що оглядали старого, який підходив, швидше пильно, ніж неспокійно.

— Доброго вечора, Натаніелю, — сказав МАРБЛ. Незначний британський акцент унаслідок роботи в Лондоні, розбавлений перебуванням у Нью-Йорку. Примха розмовляти англійською, бути ближчим до куратора, попри майже бездоганну російську Нейта. МАРБЛ був низьким та присадкуватим, з глибокими карими очима, поміж яких випинався м'ясистий ніс. У нього були густі сиві брови та кучеряве сиве волосся, що надавало йому вигляду елегантного гуляки.

За планом, вони мусили б користуватися вигаданими іменами, та це було безглуздо. МАРБЛ мав доступ до всіх альбомів з фотографіями дипломатів СВР, тож ім'я Нейта було йому прекрасно відоме.

— Радий тебе бачити. З тобою все гаразд? — МАРБЛ уважно подивився на обличчя Нейта.

— Стомився? Скільки годин ти сьогодні пропрацював? — Запитання МАРБЛА були бездоганно ввічливі, та все ж йому хотілося знати. Він ніколи нічого не сприймав як належне.

— *Dobryj vecher, dyadya*, — сказав Нейт. Він почав використовувати фамільярне «дядя», почасти щоб приховано висловити свою повагу, а почасти щоб виказати справжню прихильність. Перевірив час: «Уже дванадцята. На вулицях ані душі». Мова, відома їм обом, і Нейт розумів, що МАРБЛА цікавить, наскільки ретельно він виконав свій МВС.

МАРБЛ не відповів. Вони йшли удвох уздовж тротуару в тіні дерев. Повітря було морозне, нерухоме, безвітряне. На зустріч вони мали не більше семи хвилин.

Здебільшого говорив МАРБЛ, Нейт уважно слухав. Старий швидко, утім без зайвого поспіху, видавав суміш пліток та політики: кого підвищили, кого понизили. Кілька слів про нову операцію, успішне вербування СВР в іншій країні. Всі подробиці можна буде дізнатися з дисків. А це не стільки дебрифінг, скільки звичайна розмова двох людей. Звуки їхніх голосів, зоровий контакт, низький сміх МАРБЛА. Ось у чому була суть.

Прогулюючись, вони опирались природному імпульсу взятися під руки, як батько й син. Обоє знали, що контакт заборонений, прикра необхідність, обумовлена страхом отримати *metka*, шпигунський порошок. МАРБЛ сам доповідав про секретну програму, створену з метою обробки співробітників американського посольства в Москві, підозрюваних у співпраці з ЦРУ. Жовтий, пінистий порошкоподібний хімічний розчин нітрофеніл пентадієну, NPPD. Підставний російський службовець розчавлював резинову кульку, і порошок потрапляв на одяг, килимки, кермо. NPPD був створений так, щоб він розлітався, мов липкий пилок з нарциса, через рукостискання на лист паперу, а звідти на лацкан пальта. Він непомітно мітив усе, до чого торкався американський агент ЦРУ. Таким чином, якщо ви були підозрюваним російським чиновником і ваші руки, одяг чи папірець на столі світилися від NPPD, вам наставав кінець. МАРБЛ ошелешив Ленглі, доповівши згодом, що різні партії *metka* мали різний склад, це давало змогу ідентифікувати конкретного американського гостя.

Прогулюючись та розмовляючи, Нейт потягнувся до кишені й дістав запечатаний пластиковий пакет. Запасні батареї для секретного комунікаційного обладнання МАРБЛА: три металево-сірі пачки цигарок, надміру важкі. Секретні засоби комунікації використовували для передачі останніх нагальних новин, а також, щоб підтримувати контакт у періоди між особистими зустрічами. Але ці короткі зустрічі, смертельно небезпечні, були набагато продуктивнішими. Саме на них МАРБЛ передавав диски з величезним обсягом розвідданих, а йому поповнювали обладнання та готівку. Це був прямий контакт, мож-

ливість обмінятися кількома словами, час для відновлення цього майже духовного партнерства.

Нейт обережно відкрив пластиковий пакет та передав МАРБЛУ, той порився й дістав попередньо загорнутий блок батарей, які пакували в стерильній лабораторії у Вірджинії. Після цього МАРБЛ укинув у пакет два диски.

— На цих дисках приблизно п'ять лінійних метрів файлів, — сказав він. — З найкращими побажаннями.

Нейт відзначив, що старий шпигун усе ще міркує категорія-ми лінійних метрів, коли говорить про папки з файлами, навіть тепер, видаючи секрети вже в цифровому вигляді.

— Дякую. Ви додали резюме?

Хакери розвідданих благали Нейта постійно нагадувати МАРБЛУ додавати резюме до усієї подаваної інформації, аби мати змогу визначити пріоритетність перекладу та обробки його сирих звітів.

— Так, цього разу я не забув. На другий диск я також додав новий каталог, стосовно бюро. Кілька змін особового складу, нічого надзвичайного. І розклад планів моїх поїздок за кордон на наступний рік. Я шукаю оперативних причин для поїздки й додав усі необхідні деталі, — сказав він, киваючи в бік диска в пакеті.

— Чекаю з нетерпінням зустрічі за межами Москви, — сказав Нейт, — на відпочинку.

Час швидко минав, і вони вже дійшли до кінця вулиці, повернули й рушили неспішно назад, до іншого кінця.

МАРБЛ виглядав украй замисленим.

— Знаєш, я думав про свою кар'єру, про стосунки з американськими друзями, про життя, що чекає попереду, — сказав він. — Мабуть, у мене є ще кілька років до пенсії. Займатися політикою в літньому віці — це немислима помилка. Може, три чи чотири роки, а може, й два. Іноді мені здається, що було б добре жити на пенсії в Нью-Йорку. Як ти гадаєш, Натанієлю?

Нейт зупинився і трохи повернувся в його бік. Що це було? Вуличний гомін стих. В його агента проблеми? МАРБЛ підняв руку, ніби бажаючи стиснути Нейтів лікоть, та зупинився на півдорозі.

— Не варто хвилюватися, це лише думки вголос.

Нейт скося поглянув на МАРБЛА: старий поводився спокійно, впевнено. Агентам притаманно думати про пенсію, мріяти про кінець небезпечного подвійного життя, остерігатися почути стукіт у двері. Таке життя, зрештою, дуже стомлює, а це, натомість, призводить до помилок. Чи звучала в голосі МАРБЛА втома? Завтра Нейт муситиме доповісти про всі нюанси цієї бесіди. Проблеми у справі завжди неминуче стосувалися куратора, проблеми, яких він не потребував.

— Щось не так, можливо, з безпекою? — спитав Нейт. — Ви ж знаєте, ваш банківський рахунок чекає на вас. Можете вийти на пенсію, коли забажаєте. Ми підтримаємо вас у будь-якому разі.

— Ні, все гаразд. У нас попереду ще багато роботи. А тоді вже можна й відпочити, — сказав МАРБЛ.

— Це честь — працювати з вами, — сказав Нейт, бо й справді так вважав. — Ваш вклад важко переоцінити.

Старший чоловік поглядав під ноги, на тротуар, доки вони прогулювалися темною вулицею. Їхня зустріч тривала вже шість хвилин. Час було прощатися.

— Може, вам ще щось потрібно? — спитав Нейт. Він заплющив очі та зосередився. Батареї передано, диски отримано, резюме додано, є розклад закордонних поїздок. Єдине, що лишалось запланувати, це наступна особиста зустріч за три місяці.

— Ми зустрінемося за три місяці? — спитав Нейт. — На той час уже настане справжня зима, грудень. Нове місце, ІГЛ, біля річки?

— Так, звичайно, — сказав МАРБЛ. — *Orel*. Я підтверджу повідомленням за тиждень до зустрічі.

Вони знову наближались до кінця вулиці, поволі рухаючись до яскравих ліхтарів перехрестя. Неоновий знак сповіщав про станцію метро через дорогу. Раптом Нейт відчув, як по спині пробіг тривожний морозець.

Пошарпана «лада седан» повільно проїхала перехрестя, на передньому сидінні двоє чоловіків. Нейт та МАРБЛ притиснулись до стіни будинку, повністю сховались у тіні. МАРБЛ також помітив машину, він був таким само фахівцем вуличних опера-

цій, як і молодий куратор. Інше авто, новіший «опель», проїхало у зворотному напрямку. Двоє чоловіків усередині дивилися в інший бік. Озирнувшись, Нейт помітив, як третє авто повільно завертає на вулицю. Горіли лише стоп-сигнали.

— Прочісують місцевість, — прошипів МАРБЛ. — Сподіваюся, ви не припаркував машину десь неподалік?

Нейт похитав головою: «Ні». Ні, ні, дідько, ні. Його серце вистрибувало з грудей. Буде гаряче. Він миттю поглянув на МАРБЛА, і вони удвох зарухалися, як один. Забувши про шпигунські порошки, забувши про все на світі, Нейт допоміг МАРБЛУ зняти його темне пальто, вивертаючи навиворіт, витягуючи його руки з рукавів, перетворюючи на світле пальто іншого крою, вкрите плямами та потерте на рукавах та з країв. Нейт допоміг МАРБЛУ накинути його на плечі. Потягнувшись до внутрішньої кишені пальта, Нейт дістав поїдену міллю хутрянну шапку — частину його власного маскування — та нап'яв на голову МАРБЛА. МАРБЛ дістав із зовнішньої кишені окуляри в товстій оправі, одна з дужок яких була перемотана білою стрічкою, та надів їх. Нейт поліз до іншої кишені та дістав коротку палицю, яку злегка струснув. Еластичний шнур усередині розпрямився, перетворивши палицю на ціпок, який Нейт вклав МАРБЛОВІ в руку.

Москвич середніх років зник, за вісім секунд його замінив старий скрипучий пенсіонер у дешевому пальті, з ціпком у руці. Нейт злегка його підштовхнув у напрямку перехрестя та станції метро. Такий вчинок кидав виклик правилам, користуватися метро було небезпечно, це означало самому йти в підземну пастку, та якщо МАРБЛОВІ вдасться втекти, це того варте. Маскування мало убезпечити від кількох камер спостереження на платформах.

— Я відведу їх звідси, — сказав Нейт, доки МАРБЛ, згорбившись, шкутильгав до перехрестя. Старий невидимка кинув на нього погляд, серйозний, але холодний, і підморгнув. *«Цей чолов'яга — легенда»*, — подумав Нейт. Та зараз головним для нього було відволікти машини спостереження, перетягти їхню увагу на себе, подалі від МАРБЛА. Однак не можна їм попастися. Якщо в його кишені знайдуть диск МАРБЛА, старий — труп, як і у випадку, коли його самого заарештують.

Тільки не на його вахті. Голову та горло обдало холодком. Комір пальта був піднятий, хвилювання зникло, і він швидко перебіг дорогу перед машиною спостереження, яка поволі рухалась вулицею в його бік на відстані з півкварталу. Це мала бути ФСБ, громила, що займаються внутрішнім шпіонажем у Російській Федерації. Це їхня територія.

Двигун «Лади 1200СС» заверещав, вони помітили його у світлі вуличних ліхтарів, і він помчав до наступного кварталу та пірнув у підвальний сходовий майданчик, що смердів сечею й горілкою, а за його спиною почулося скреготання шин. Чекай, чекай, тепер знов рухайся, мчись провулками, перебігай, ховаючись, наземними переходами, лети вниз сходами до річки. Минай шлагбауми, перебігай залізничні колії, міняй вектор та напрям щоразу, як вони втрачають тебе з поля зору, нехай їхні здогадки будуть хибними, прослизай крізь їхню заставу. Перевірка часу: майже друга ночі.

Його трясло від втоми, і він біг, потім ішов, потім ховався за припаркованими машинами, чуючи усюди навколо звуки двигунів, які зрештою сходилися в одній точці, потім розсіювалися, потім знову сходилися, намагаючись наблизитися достатньо, щоб роздивитися його, достатньо, щоб покласти його обличчям на асфальт і запхати свої руки йому до кишень. Він чув звуки їхніх шумопонижувачів, як вони волали в рації, вони були у відчаї.

Його перший інструктор зі стеження сказав йому: «Ви відчуватимете вулицю, містере Неш, і неважливо, це Вісконсин-авеню чи Тверська, ви її відчуватимете», і Нейт з біса добре її відчував, та їх було забагато, хай навіть вони й не знали точно, де його шукати. Шини автомобілів скреготали на мокрій бруківці, доки вони гасали туди-сюди, і добре було, що вони не мали на нього достатньо інформації, аби розгорнути повномасштабну операцію, а погано — те, що час був на їхньому боці. Слава Богу, вони розшукували його, значить, МАРБЛА таки не помітили. Нейт молився, щоб старого справді не помітили, доки той пірнав у метро, і щоб спостереження не проводили з самого початку, адже це б означало, що друга команда тепер слідує за МАРБЛОМ. Вони не впіймають його агента й не отримають пакета з дисками МАРБЛА, небезпечними, мов

динаміт у його кишені. Скреготливі шини розчинились удалині, і на вулицях стало тихо.

Перевірка часу: вже за другу, ноги й спина нинють, в очах темніє, він спускається вузьким провулком, притискаючись до стін, ховаючись у тінях, сподіваючись, що їх уже нема, уявляючи, як усі ті пом'яті машини заїжджають у гараж, відгонячи запахом гарячого металу, з них скапує бруд, а начальник групи кричить на них у кабінеті. Нейт не бачив жодної машини вже кілька хвилин і вирішив, що вискочив з периметра пошуку. Знову пішов сніг.

Попереду заскрипіли колеса, авто зупинилось, дало задній хід і звернуло в провулок, у світлі його фар було видно, як ішов сніг. Нейт притиснувся до стіни, намагаючись сховатися, хоч і розумів, що його, певно, помітили, вогні фар освітили Нейта, машина просувалася вперед, плавно рухаючись його боком провулка. Нейт зачаровано спостерігав, як авто наближається, пасажирські дверцята пролітають за кілька сантиметрів від стіни і два зосереджені обличчя вдивляються поперед себе, склоочисники невпинно змітають сніг. Невже ці ФСБшні тварини його не помітили? Та потім він усвідомив, що вони прекрасно його бачили, вони намагалися розмазати його по стіні. Існує неписане правило, що групи спостереження, які йдуть слідом за іноземним дипломатом, ніколи, ніколи не вчиняють насильницьких дій, так казали інструктори, і справді, серйозно, якого хріна робили ці козли? Він поглянув назад і побачив, що вихід з провулка надто далеко.

Відчути вулицю, містере Неш, а головне — відчути чавунну дренажну трубу, що спускається будинком за кілька футів від нього, приєднана до цегельної кладки іржавим металевим кріпленням, і доки машина набирала швидкість, він підскочив і вхопився за трубу, користуючись цим кріпленням, щоб здертися вище. Авто врізалось в стіну, розколовши дренажну трубу, дах машини опинився прямо під зігнутими ногами Нейта. З важким скреготом автомобіль проїхався уздовж стіни та зупинився. Вони заглушили двигун, і Нейт відпустив трубу, впав на машину, а потім на тротуар. Дверцята водія почали відчинятися, з них виходив дебелий чоловік у хутряній шапці, але вони ніколи, ніколи не вчиняють насильницьких дій щодо